

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że naruszono art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG poprzez uznanie zarzucanego skarżącej naruszenia za naruszenie jednolite, złożone i ciągłe. Dokonując takiego uogólnienia strona pozwana uchybiła także ciążącemu na niej obowiązkowi dokonania oceny prawnej indywidualnych zachowań adresatów zaskarżonej decyzji i w niedopuszczalny pod względem prawnym sposób obciążyła skarżącą odpowiedzialnością za działania osób trzecich, których nie można było jej przypisać, naruszając zasadę *nulla poena sine lege*.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi posiłkowo, że strona pozwana naruszyła wynikający z art. 296 ust. 2 TFUE obowiązek uzasadnienia, jako że zaskarżona decyzja nie zawiera zindywidualizowanego uzasadnienia.

Skarżąca podnosi dalej, w ramach zarzutu trzeciego, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż skarżąca nie uczestniczyła w zarzucanych jej naruszeniach na rozpatrywanych w decyzji rynkach produktowych i geograficznych, jak również ze względu na to, że skarżącej nie udowodniono uczestnictwa w kartelu.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że obciążenie skarżącej oraz jej spółek zależnych we Francji, Belgii i Austrii odpowiedzialnością solidarną za zapłatę grzywny jest bezprawne. Nałożenie grzywny w sposób solidarny narusza zasadę *nulla poena sine lege* wyrażoną w art. 49 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz zasadę proporcjonalności kary do winy zapisaną w art. 49 ust. 3 w związku z art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾.

W ramach zarzutu piątego skarżąca utrzymuje, że strona pozwana błędnie obliczyła wysokość grzywny. Twierdzi w tym względzie, że przy kalkulacji kwoty grzywny uwzględniony został obrót skarżącej, który nie ma związku ze sformułowanymi wobec niej zarzutami.

W ramach zarzutu szóstego skarżąca podnosi, że postępowanie było nadmiernie przedłużone i że okoliczność ta nie została uwzględniona przy obliczaniu grzywny, co stanowi naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W ramach zarzutu siódmego skarżąca podnosi, że przy obliczaniu kwoty grzywny strona pozwana przekroczyła przysługujący jej zakres uznania w odniesieniu do oceny zarzucanego skarżącej stopnia przyczynienia się do naruszenia. Skarżąca twierdzi w tym względzie, że nawet w razie przypisania skarżącej zarzucanego przez pozwaną naruszenia art. 101 TFUE, nałożona grzywna byłaby nieodpowiednia i nieproporcjonalna. Według skarżącej pozwana naruszyła wyrażoną w art. 49 ust. 3 w związku z art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadę proporcjonalności kary do winy. Ponadto w rozpatrywanym przypadku strona pozwana nie mogła nałożyć maksymalnej grzywny wynoszącej 10 % obrotów koncernu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Hansa Metallwerke i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-375/10)

(2010/C 301/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hansa Metallwerke AG (Stuttgart, Niemcy), Hansa Nederland BV (Nijkerk, Niderlandy), Hansa Italiana Srl (Castelnuovo del Garda, Włochy), Hansa Belgium Sprl (Asse, Belgia), Hansa Austria GmbH (Salzburg, Austria) (przedstawiciele: H. J. Hellmann, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji strony pozwanej z dnia 23 czerwca 2010 r., doręczonej skarżącym w dniu 30 czerwca 2010 r., wydanej w postępowaniu na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG (Sprawa COMP/39092 — instalacje sanitarne) w zakresie dotyczącym skarżących;
- pomocniczo, obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2010) 4185 ost. z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — instalacje sanitarne. Na mocy zaskarżonej decyzji nałożono na skarżące dalsze grzywny ze względu na naruszenie art. 101 TFUE oraz art. 53 porozumienia EOG. Zdaniem Komisji skarżące uczestniczyły w trwałym kartelu lub w uzgodnionych praktykach w sektorze instalacji sanitarnych w Belgii, Niemczech, Francji, we Włoszech, w Niderlandach i Austrii.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą po pierwsze, że nałożone na nie grzywny w sposób niedopuszczalny przekraczają kwotę maksymalną określoną w art. 23 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, ponieważ strona pozwana przyjęła jako podstawę swej decyzji błędnie określony całkowity światowy obrót Hansa Metallwerke AG.

Po drugie podniesiono naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Skarżące są zdania, że strona pozwana w ramach postępowania administracyjnego dopuściła się poważnych błędów formalnych i w ten sposób potraktowała je w sposób mniej korzystny od innych uczestników postępowania. Nie doszło do zapowiedzianego przez stronę pozwaną w toku postępowania uwzględnienia tej okoliczności.

Po trzecie skarżące podnoszą, że strona pozwana naruszyła art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 poprzez błędne obliczenie grzywny w zakresie dotyczącym komunikatu w sprawie współpracy⁽²⁾. Podnoszą one, że pomimo tego, że współpracowały, nie obniżono im nałożonej grzywny.

Po czwarte skarżące podnoszą, że stosowanie wytycznych w sprawie grzywien⁽³⁾ do stanów faktycznych, które wystąpiły na długo przed opublikowaniem tych wytycznych naruszają zasadę niedziałania prawa wstecz.

Ponadto podniesiono, że praktyka strony pozwanej w zakresie grzywien nie jest oparta na podstawie prawnej wynikającej z art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003. Skarżące argumentują w tym względzie, że zaskarżona decyzja narusza zasady równego traktowania i proporcjonalności. Ponadto art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w zastosowaniu przez stronę pozwaną w ramach praktyki odnoszącej się do grzywien wedle wskazanych wytycznych narusza zasadę legalności ustanowioną w art. 7 EKPC i w art. 49 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Ostatecznie skarżące kwestionują błędne zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 i wytycznych w sprawie grzywien w związku z licznymi błędami w stosowaniu przepisów i w wykonywaniu uznania na niekorzyść skarżących. Podnoszą one w szczególności, że przeprowadzony przez stronę pozwaną dowód i dokonana przez nią ocena są błędne w odniesieniu do indywidualnych okoliczności faktycznych dotyczących skarżących.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).

(²) Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3).

(³) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 6 września 2010 r. — Preparados Alimenticios przeciwko OHIM — Rila Feinkost-Importe (Jambo Afrika)

(Sprawa T-377/10)

(2010/C 301/64)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Preparados Alimenticios, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat D. Pellisé Urquiza)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Rila Feinkost-Importe GmbH & Co. KG (Stemwede-Levern, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 czerwca 2010 r. w sprawie R 1144/2009-1;

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

— odrzucenie zaskarżonego zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Jambo Afrika” dla towarów należących do klas 29, 30 i 33

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzne hiszpańskie znaki towarowe „JUMBO” zarejestrowane pod numerami 2573221, 2573219 i 2573216 dla towarów należących do klas 29 i 30; Graficzny wspólnotowy znak towarowy „JUMBO CUBE” zarejestrowany pod numerem 2217404 dla towarów należących do klasy 29; Graficzny wspólnotowy znak towarowy „JUMBO MARINADE” zarejestrowany pod numerem 2412823 dla towarów należących do klas 29 i 30; Graficzny wspólnotowy znak towarowy „JUMBO NOKKOS” zarejestrowany pod numerem 2413391 dla towarów należących do klas 29 i 30; Graficzne wspólnotowe znaki towarowe „JUMBO” zarejestrowane pod numerami 2413581, 2423275, 2970754, 3246139, 3754462 i 4088761 dla towarów należących do klas 29 i 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części zakwestionowanych towarów

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie sprzeciwu w całości

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza dopuściła się błędu wykluczając istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd